

ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΑ

NATASA GEMEHT

FYLAZOS PUBLISHING

Copyright για την ελληνική έκδοση
Φωτεινή Στεργιούλα
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2024

Συγγραφέας: ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΑ

Επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: © Fylatos Publishing

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη και του συγγραφέα, κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-xxxxxx

ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΑ

NATASA GEMEHT

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXIV

«Τι γὰρ ωφελείται ἄνθρωπος, εἰάν τον κόσμον ὅλον
κερδίσει, τὴν δε ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθεῖ; »

[Κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, ιστ' 26]

1

Το μόνο που ακουγόταν μέσα στο άδειο σπίτι στο Μαρούσι, ήταν δύο βαριές ανάσες οι οποίες όσο προχωρούσε το απόγευμα γινόταν σχεδόν ασθματικές. Όταν το σούρουπο άρχισε να σβήνει με μανία τις αχτίδες του αδύναμου ήλιου του Φλεβάρη, η μπάσα φωνή μιας κουκουβάγιας ήρθε να σιγοντάρει τις ανάσες και τους ψιθύρους από το σπίτι, καλύπτοντας τη σιγαλιά της απομονωμένης περιοχής με δυσώωνα προμηνύματα.

Η αφέγγαρη νύχτα είχε ήδη εξαφανίσει τη θέα της μονοκατοικίας από αδιάκριτα μάτια όταν ο Χρήστος με τελετουργικό τρόπο και σοβαρό ύφος άναψε ένα - ένα τα μαύρα κεριά που στέκονταν πάνω στο ξύλινο πάτωμα μέσα στον ζωγραφισμένο με αλάτι κύκλο. Ύστερα έσβησε τον φακό που φώτιζε μέχρι τότε τον χώρο. Το άδειο δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι που διέκοπτε μόνο η αχνή τρεμουλιαστή ανταύγεια των κεριών πάνω στους τοίχους. Κατόπιν μπήκε στον κύκλο καθίζοντας τον εαυτό του οκλαδόν ανάμεσα στα κεριά. Δίπλα του ο Παύλος είχε ήδη κάνει το ίδιο περιμένοντας ακίνητος.

Πριν ξεκινήσει, ο Χρήστος γύρισε και τον κοίταξε λοξά. Το πρόσωπο του φίλου του είχε τόσο πανιάσει και ο ιδρώτας κυλούσε με τόσο γρήγορο ρυθμό από τους κροτάφους του που του έρθε αναγούλα. Τι δειλός άνθρωπος, σκέφτηκε και τα μάτια του κοίταξαν το ταβάνι με αγανάκτηση. Ίσως είχε κάνει λάθος να τον πάρει μαζί του, δεν ήταν αυτός για τέτοια.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε κι ο Παύλος αρκέστηκε να κουνήσει το κεφάλι του πάνω κάτω. Ο Χρήστος δεν πείστηκε. «Κοίτα αν νομίζεις ότι δεν αντέχεις καλύτερα να το πεις τώρα» του πέταξε περιφρονητικά.

«Σου είπα είμαι εντάξει, προχώρα!» τον διαβεβαίωσε έντονα και αφού σήκωσε τους ώμους με παραίτηση, πήρε το μαύρο βιβλίο που βρισκόταν μπροστά του, το άνοιξε σε μια σελίδα τσεκαρισμένη με ένα άσπρο κομμάτι πανί και άρχισε να διαβάζει το κείμενο απαγγέλοντας με υποβλητική φωνή κάτι περίεργες λέξεις που δεν αντιστοιχούσαν σε καμία γνωστή γλώσσα.

Η σταθερή φωνή του κι ο αρκετά δυνατός τόνος έκανε τους φθόγγους να αντιλαλήσουν μέσα στο δωμάτιο σαν μικροί επαναλαμβανόμενοι πυροβολισμοί έτσι που οι κενοί τοίχοι τους εκτόξευαν πίσω στ' αυτιά τους ενώ η κουκουβάγια απ' έξω σταμάτησε απότομα σαν να μην ήθελε να μπερδέψει τη φωνή της με αυτό που ακουγόταν μέσα στο σπίτι.

Η εκφώνηση κράτησε αρκετά και όταν τελείωσε ο Χρήστος άρχισε ξανά από την αρχή: «ONTE KAΘAPIN ONTI KOΛEM ΠΑΡΑ NTI KO ΣΟΛΟΜΕΝΑ ΣΑΚΟΡ...»

Μετά από κάμποση ώρα συνεχών επικλήσεων και αφού στον κύκλο με την ανάποδη πεντάλφα που είχαν ζωγραφίσει δυόμισι μέτρα μακριά από τον δικό τους, δε συνέβαινε απολύτως τίποτε, ο Παύλος έγειρε το κεφάλι στον φίλο του ψιθυρίζοντας σιγανά: «Δε βλέπω να γίνεται τίποτα... ίσως θα έπρεπε να τα παρατήσουμε».

Η δολοφονική ματιά που του έριξε ο Χρήστος, τον έκανε να το βουλώσει αμέσως. Δε γινόταν να σταματήσουν τώρα. Ο τελευταίος συνέχισε να διαβάζει τις παράξενες λέξεις μέσα από το μαύρο βιβλίο με τις κιτρινωμένες σελίδες ξανά και ξανά, χωρίς να χάνει από τη φωνή του τον επιτακτικό και υποβλητικό τόνο που έστελνε ανατρι-

χίλες στη σπονδυλική στήλη του Παύλου όταν επιτέλους κάτι άρχισε να συμβαίνει.

Τα παντζούρια και τα παράθυρα του άδειου σπιτιού της αδελφής του Παύλου – η οποία δεν είχε ιδέα τι το ήθελε εκείνος όταν της ζήτησε τα κλειδιά – άρχισαν να κουνιούνται και να τρίζουν ανεπαίσθητα. Σε λίγο δυνατά χτυπήματα ακούστηκαν στους τοίχους, τα κεριά τρεμούλιασαν, η πόρτα του δωματίου που βρίσκονταν έκλεισε απότομα κάνοντάς τους να αναπηδήσουν ενώ ταυτόχρονα μια ανυπόφορη μυρωδιά βόθρου απλώθηκε στον χώρο χτυπώντας δυσάρεστα τα ρουθούνια τους.

Ο Παύλος τινάχτηκε επάνω από την τρομάρα, αλλά ο Χρήστος τον καθήλωσε στη θέση του με το αριστερό του χέρι συνεχίζοντας την επίκληση ακόμα πιο δυνατά. Πέντε λεπτά αργότερα, τα παραφυσικά φαινόμενα στο σπίτι σταμάτησαν και μια μακάβρια ησυχία απλώθηκε παντού. Τότε και ενώ η καρδιά των δύο αντρών σφυροκοπούσε από την αγωνία, στον απέναντι κύκλο που είχε διάμετρο δύο επί δύο μέτρα και ήταν ζωγραφισμένος με αλάτι, είδαν να γίνεται κάτι.

Οι γραμμές μιας μορφής άρχισαν να διαγράφονται αργά αργά στον αέρα κάπου στο κέντρο της ανάποδης πεντάλφας. Με τις προτροπές του Χρήστου οριστικοποιήθηκε σ' ένα σχήμα και τότε μισοείδε τον Παύλο δίπλα του να γουρλώνει τα μάτια του τόσο που νόμιζε ότι θα πεταχτούν έξω από τη θέση τους ενώ κι η φωνή του ίδιου κόπηκε μαχαίρι, αφού για πρώτη φορά ένιωσε την ψυχραιμία του να κλονίζεται.

Μπορεί να είχαν κάποια ιδέα για το τι θα έβλεπαν, όμως αυτό που αντίκριζαν τώρα δεν το περίμενε κανείς τους αφού μέσα από το κέντρο της πεντάλφας, τους κοίταζε με τα μεγάλα κίτρινα μάτια του, το πιο φοβερό κι επιβλητικό πλάσμα που είχαν δει ποτέ τους. Το πρόσωπό

του, μακρύ και στενό στα πλάγια, θύμιζε έντονα τράγο, το δέρμα του είχε μια ελαφριά γκριζα απόχρωση ενώ πάνω στο κεφάλι του ανάμεσα από μια πλούσια κοκκινωπή χαιτή ξεπρόβαλαν δυο γυαλιστερά μαύρα κέρατα.

Το γεροδεμένο σώμα του, καλυμμένο κι αυτό από γκριζο τρίχωμα, στηριζόταν σε δυο δυνατά ελαφρά λυγισμένα τραγίσια πόδια που κατέληγαν σε σπλές. Τα χέρια του έμοιαζαν πιο πολύ ανθρώπινα με μακριά δάχτυλα που κατέληγαν σε γαμψά νύχια, ενώ πίσω από την πλάτη του λικνιζόταν αργά μια μεγάλη τοξωτή ουρά.

Στεκόταν εκεί μπροστά τους με τα χέρια στη μέση, το κεφάλι ελαφρά χαμηλωμένο, τα μάτια καρφωμένα έντονα πάνω τους και τα χείλη μισάνοιχτα από τη μια μεριά σε έναν περίεργο ειρωνικό μορφασμό.

«Με καλέσατε;»

Η φωνή του πλάσματος ήταν τόσο βαθιά και βραχνή σαν να έβγαινε από ένα τούνελ ενώ ο τόνος του είχε αποχρώσεις σαρκασμού σαν του υπηρέτη που έχει έντονη επίγνωση της ανωτερότητάς του έναντι του αφέντη του.

Η εμφάνισή του τους είχε καθηλώσει ενώ η έντονη μπόχα της παρουσίας του τους έκλεινε την ανάσα. Ο Παύλος είχε χάσει και το λιγοστό χρώμα που του είχε απομείνει και τώρα έμοιαζε με βαλσαμωμένη μούμια αλλά και ο Χρήστος δεν πήγαινε πίσω, γιατί άλλο να φαντάζεται κανείς κάτι κι άλλο να το βλέπει μπροστά του ολοζώντανο. Όμως δεν έπρεπε να δείξουν φόβο. Το βιβλίο το έλεγε καθαρά, οι δαίμονες έτσι και μυρίζονταν φόβο σε έκαναν ότι ήθελαν.

«Ναι σε καλέσαμε!» απάντησε ο Χρήστος επιστρατεύοντας όλο το κουράγιο στη φωνή του, κάνοντάς την όσο πιο ατρόμητη γινόταν.

Το πλάσμα κινήθηκε προς τα πίσω μέσα στον κύκλο κι έπειτα κάθισε ξαφνικά πίσω σε μια αόρατη καρέκλα κοι-

τώντας τους με ύφος ηγεμονικό και μισόκλειστα καχύποπτα μάτια. Οι κινήσεις του, οι εκφράσεις του, η όλη του παρουσία είχε την ήρεμη μεγαλοπρέπεια της απόλυτης κακίας.

«Και γιατί το κάνατε αυτό;» ρώτησε να μάθει.

«Γιατί θέλουμε να σου ζητήσουμε κάτι».

Ο Χρήστος του απάντησε θαρρετά, αλλά αμέσως είδε κάτι σαν χαμόγελο να χαράζεται στο στενό στόμα του δαίμονα ενώ στα κίτρινα μάτια του παιχνίδισε μια κοροϊδευτική λάμψη έτσι που τους περιεργάστηκε από πάνω ως κάτω.

«Και τι σας κάνει να πιστεύετε ότι θα δεχτώ να σας δώσω αυτό που θα ζητήσετε;»

«Θα μας δώσεις ότι ζητήσουμε, γιατί κι εμείς θα σου δώσουμε ότι ζητήσεις».

«Μμμ... και είστε εσείς ικανοί να μου δώσετε αυτό που θέλω;»

«Ναι».

«Δεν το βλέπω...» τα σατανικά μάτια του καρφώθηκαν στον Παύλο περιφρονητικά. Ο Χρήστος τον κοίταξε κι αυτός φευγαλέα. Έμοιαζε με πεθαμένο με τα μάτια ανοιχτά. Για μια στιγμή σκέφτηκε να του δώσει δυο σφαλιάρες να κυκλοφορήσει το αίμα του όμως δεδομένου του επισκέπτη τους αρκέστηκε να τον σκουνηίξει ελαφρά στα πλευρά με τον αγκώνα, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

«Ναι είμαστε ικανοί» τον διαβεβαίωσε παρόλα αυτά.

«Χμμ... καλά! Τι θέλετε;»

Ο Χρήστος άνοιξε το στόμα του να του πει, όμως πριν απ' αυτό γύρισε και ξανακοίταξε τον Παύλο. Δεν κουνιόταν ούτε εκατοστό από τη θέση του αφού δεν έπαιρνε καν ανάσα. Σκέφτηκε ότι κάτι έπρεπε να κάνει γι' αυτό. Γύρισε τα μάτια μπροστά και κοίταξε αποφασιστικά τον δαίμονα.

«Πρώτα πρώτα θα θέλαμε να πάρεις μια πιο οικεία σε μας μορφή. Δε μας φοβίζει η δική σου, αλλά μας ξενίζει κάπως. Ξέρουμε ότι μπορείς να το κάνεις...»

Το πλάσμα τους κοίταξε για μια στιγμή έκπληκτο κι αμέσως μετά έγειρε το κεφάλι πίσω και ξέσπασε σε τόσο δυνατά γέλια που τους ξεκούφανε.

«Καλά να πάθω» σκέφτηκε ο Χρήστος ζεματισμένος, «τι το 'θελα αυτό το “δε μας φοβίζεις”»;

«Πιο οικείο ε; Νομίζω ότι ξέρω ακριβώς τι θα θέλατε να δείτε!» είπε εκείνο και σηκώθηκε από το αόρατο κάθισμά του.

Αμέσως, εκεί μπροστά στα μάτια τους, το τραγόμορφο πλάσμα άρχισε να μεταλλάζει σε κάτι άλλο. Κάτι που τους έκανε για δεύτερη φορά να τα χάσουν και να μείνουν με το στόμα ανοιχτό καθώς μέσα από τον κύκλο, τους κοίταζαν σε λίγο τα ίδια έντονα κίτρινα μάτια που όμως βρίσκονταν πάνω σ' ένα πανέμορφο γυναικείο πρόσωπο με πορσελάνινο δέρμα και κόκκινα σαρκώδη χείλια. Τα μαλλιά της, πυρόξανθα και πυκνά, έπεφταν ως τη μέση της σε κυματιστούς σχηματισμούς ενώ το πανύψηλο αγαλμάτινο σώμα της με τις τροφαντές καμπύλες αγκάλιαζε σφιχτά ένα μακρύ, κόκκινο και εξώπλατο φόρεμα με βαθύ σχίσμο στη δεξιά γάμπα. Τέλος, τα μακριά χυτά πόδια της κατέληγαν σε δυο επίσης κόκκινες μυτερές γόβες που ήταν ασορτί με τα κόκκινα μυτερά νύχια στα λεπτά δάχτυλα των χεριών της.

Εκείνη στεκόταν όρθια μέσα στον κύκλο κοιτώντας και τους δυο τους με βλέμμα γεμάτο υπόσχεση και αισθησιασμό και ο Χρήστος σκεφτόταν ότι δεν είχε ξαναδεί πιο όμορφο και γοητευτικό πλάσμα στη ζωή του. Η μεταμόρφωση του δαίμονα δε θα μπορούσε να είναι πιο πετυχημένη καθώς κάθε άντρας που σεβόταν τον εαυτό του και το φύλο του, είχε έστω μια φορά στη ζωή του τη φαντασί-

ωση της γνωριμίας μιας τέτοιας γυναικείας ύπαρξης. Και κάθε σεναριογράφος ή παραγωγός ταινιών που ήθελε να αποτυπώσει στο πανί μια σαγηνευτική παρουσία, σχεδόν πάντα κατέληγε σ' ένα τέτοιο μοντέλο γυναίκας.

Ο Παύλος σαν να συνερχόταν από λήθαργο, ανοιγόκλεισε τα μάτια και περιεργάστηκε τον κόκκινο πειρασμό με θαυμασμό. Στην πραγματικότητα το πλάσμα δεν είχε αλλάξει και τόσο πολύ. Τα μάτια, τα μαλλιά, το ανάστημα ήταν σχεδόν ίδια και κυρίως αυτή η διαβολική γοητεία που απλώς τώρα βρισκόταν μέσα σε ένα διαφορετικό, όμορφο περιτύλιγμα. Η απαίσια μυρωδιά βόθρου είχε εξαφανιστεί και τώρα ένα μεθυστικό άρωμα εξωτικών λουλουδιών, γαργαλούσε τις μύτες των δύο αντρών.

«Καλύτερα τώρα;»

Η φωνή της γυναίκας ήταν μαγευτική όσο η ίδια.

«Ω ναι πολύ καλύτερα!» αναφώνησε ο Χρήστος ενθουσιασμένος και μισογυρνώντας κοίταξε τον Παύλο.

Το χρώμα είχε επιστρέψει στο πρόσωπό του κι ο αέρας στα πνευμόνια του κι ας ήταν ακόμα σφιγμένος.

«Ωραία, ας μην καθυστερούμε άλλο. Πέστε μου τι ζητάτε!»

«Ναι, ναι λοιπόν... εγώ είμαι ηθοποιός...» άρχισε ο Χρήστος βιαστικά «και προσπαθώ χρόνια, να πάρω έναν σημαντικό ρόλο, χωρίς να τα καταφέρνω. Εκείνο που θέλω είναι να γίνω διάσημος, να παίζω στις πιο πετυχημένες ταινίες και να γίνω πλούσιος!»

«Χμμ... θα γίνει. Εσύ Παύλο τι θέλεις;» ρώτησε η κοπέλα τσαχπίνικα δείχνοντάς τον με το δάχτυλο.

Εκείνος ξεθαρρεμένος από την πανέμορφη παρουσία απέναντί του αποφάσισε ν' ανοίξει επιτέλους το στόμα του.

«Εγώ θέλω... δηλαδή επειδή έχω υποχρεώσεις και χρέη, θα ήθελα να κερδίσω πολλά λεφτά ... κάπως...»

«Θα γίνει».

«Και τώρα...» πήρε τον λόγο ο Χρήστος γρήγορα, «πες μας τι ζητάς εσύ. Είμαστε έτοιμοι να διαπραγματευτούμε την ψυχή μας.»

«Την... ψυχή σας!»

Η κόκκινη παρουσία στον κύκλο απέναντι έδειξε να εκπλήσσεται βαθύτατα. Οι μαύρες βλεφαρίδες της πετάρισαν σαστισμένες και τα υγρά σαρκώδη χείλη της μισάνοιξαν.

«Είχα ν' ακούσω την επίκληση που κάνατε εκατοντάδες χρόνια και θα τη χαρμίσω ζητώντας τις ψυχές σας;» είπε και πρόσθεσε κουνώντας αργά το κεφάλι. «Όχι!»

Ο Χρήστος κι ο Παύλος κοιτάχτηκαν ξαφνιασμένοι. Το βιβλίο ανέφερε ότι αυτό ζητούσαν οι δαίμονες για χάρη του αρχηγού τους. Αυτός εδώ τι στο καλό γύρευε; Τον κοίταξαν κι οι δυο απορημένοι.

«Όχι, όχι... δε θέλω τις ψυχές σας... χάρισμά σας! Αυτό που θέλω είναι πολύ πιο απλό...»

Τα μάτια της περιπλανήθηκαν με ηδυπάθεια μέσα στα δικά τους. «Θέλω... να με ελευθερώσετε να ζήσω πάνω στη γη σαν άνθρωπος!»

Ο Παύλος ακούγοντας την επιθυμία του δαίμονα δεν είπε τίποτα, ούτε έδειξε ιδιαίτερα ξαφνιασμένος. Ο Χρήστος όμως, αντίθετα από τον φίλο του, όχι μόνο δεν ξαφνιάστηκε, αλλά έγινε κόκκινος από θυμό.

«Θα αστείεύεσαι βέβαια!» βροντοφώναξε κοιτώντας τον σατανικό πειρασμό με πρωτοφανές θάρρος και τα χέρια στη μέση.

«Καθόλου! Γιατί σου φαίνεται περίεργο;» Η αιθέρια ύπαρξη τον κάρφωσε με το λάγνο βλέμμα της.

«Αλήθεια... γιατί;» του ψιθύρισε κι ο Παύλος γέροντας προς το αυτί του.

«Γιατί; Μ' αρέσει που ρωτάς κι εσύ! Δεν καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;»

Ο Παύλος τον κοίταξε συνοφρωμένος.

«Φυσικά και καταλαβαίνω!» του είπε πνιχτά. «Καταλαβαίνω ότι όχι μόνο αποκτούμε ότι θέλουμε, αλλά γλιτώνουμε και τις ψυχές μας!»

«Είσαι ηλίθιος! Σκέψου λίγο... Ένας δαίμονας με σάρκα και οστά να περιφέρεται πάνω στη γη; Αποκλείεται! Καλύτερα να χάσουμε τις ψυχές μας για πάντα παρά να φορτωθούμε στη συνείδησή μας ένας θεός ξέρει πόσες άλλες ψυχές.»

«Δεν είναι καθόλου έτσι!» Η κοπέλα πήρε ένα ύφος αθώας παιδούλας. «Το μόνο που θέλω είναι να μου δοθεί η ευκαιρία να ζήσω... ένα μικρό διάστημα... σαν άνθρωπος κι εγώ. Τόσο κακό είναι αυτό;»

«Κακό; Φυσικά και είναι κακό! Δε με ξεγελάς εμένα...»

«Ε, τότε λυπάμαι, αλλά δε θα μπορέσω να ικανοποιησω καμιά από τις επιθυμίες σας!» δήλωσε εκείνη σκληραίνοντας απότομα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της.

Σχεδόν αμέσως, σηκώνοντας το αριστερό της χέρι έκανε μια κίνηση προς τον τοίχο δίπλα, σαν να πετούσε κάτι κι αμέσως άρχισαν εκεί να σχηματίζονται εικόνες σαν να παιζόταν κινηματογράφος. Εικόνες που έδειχναν τον Παύλο πλούσιο, να στέκεται στην αυλή μιας καταπληκτικής έπαυλης με πισίνα, να οδηγεί ένα μαύρο πολυτελές αυτοκίνητο, να τρώει σε ακριβά εστιατόρια παρέα με θεσπέσιες γυναίκες. Έστερα τον Χρήστο διάσημο να υπογράφει αυτόγραφα, να ποζάρει σε εξώφυλλα μεγάλων περιοδικών, να δίνει συνεντεύξεις σε τηλεοπτικές εκπομπές και να παίρνει Όσκαρ!

Ο Παύλος δε χρειάστηκε να δει περισσότερα.

«Θα γίνει αυτό που θες!» τη διαβεβαίωσε, ξεθαρραμένος και χωρίς να ρίξει δεύτερη ματιά στον Χρήστο, πήρε το βιβλίο από τα χέρια του κι άρχισε να ψάχνει αποφασιστικά τις σελίδες του.

Δε θ' άφηνε την ψευτοηθική του φίλου του να καταστρέψει τη μοναδική τους ευκαιρία να κάνουν κάτι στη ζωή τους. Βρήκε το κείμενο που έψαχνε σε μια από τις τελευταίες σελίδες κι άρχισε να το διαβάζει βιαστικά όταν η φωνή του Χρήστου τον ανάγκασε να σταματήσει πριν ακόμα φτάσει στη δεύτερη φράση.

«Παύλο μη! Σε παρακαλώ, σε ικετεύω μην το κάνεις. Εγώ ήμουν αυτός που σε έπεισα να το κάνουμε αυτό, όμως τώρα σου λέω ότι πρέπει να μην προχωρήσουμε. Θα είναι σαν να ελευθερώνουμε πυρηνική βόμβα στον κόσμο...»

Το πρόσωπο της πανέμορφης γυναίκας αλλοιώθηκε από θυμό, τα κίτρινα μάτια πέταξαν σπίθες ενώ το στόμα της έγινε μια λεπτή γραμμή.

«Μην τον ακούς Παύλο, συνέχισε! Μην αφήνεις την ευκαιρία να πάει χαμένη, σε βεβαιώ δε θα την ξαναβρείς...» τον παρότρυνε προσπαθώντας να κρατήσει τον τόνο της φωνής της γλυκό.

Ο Παύλος δε χρειαζόταν σπρώξιμο. Είχε πάρει ήδη την απόφασή του και μη δίνοντας σημασία στα παρακάλια του φίλου του γύρισε ξανά στις σελίδες του βιβλίου και στο πυκνογραμμένο και ακατανόητο κείμενο με τους λατινικούς χαρακτήρες που έμοιαζε γραμμένο στο χέρι, και συνέχισε την ανάγνωση του εδαφίου όταν ο τελευταίος τον διέκοψε ξανά στην τρίτη φράση πιάνοντάς του το μπράτσο.

«Παύλο άκουσέ με σε παρακαλώ. Θυμάσαι τι γράφει το βιβλίο στην αρχή; “Η σελίδα εξήντα έξι δεν πρέπει ποτέ να διαβαστεί” κι εσύ τώρα τη διαβάζεις...»

«Παράτα με πια!» ξέσπασε εκείνος αναπάντεχα τινάζοντάς του το χέρι «αν δε θες να συνεχίσεις, σήκω και φύγε!»

«Αυτό ακριβώς θα κάνω. Δε θέλω ούτε χρήμα, ούτε δόξα. Θέλω τη συνειδησή μου καθαρή και θα 'πρεπε να θέλεις κι εσύ το ίδιο. Τις δικές μας τις ψυχές έχουμε κάθε

δικαίωμα να τις κάνουμε ό,τι θέλουμε, να τις πουλάμε, να τις βρομίζουμε, να τις διαπραγματευόμαστε για λίγο χρήμα ή λίγη δόξα. Όμως δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να παίζουμε με τις ψυχές των άλλων ανθρώπων γιατί τότε θα χάσουμε τις δικές μας για πάντα!» τον αποστόμωσε κι αμέσως σηκώθηκε και βγήκε έξω από τον κύκλο που τους προστάτευε παρά το γεγονός ότι γνώριζε πολύ καλά τον κίνδυνο που διέτρεχε.

Αν ο δαίμονας ελευθερωνόταν εκείνη τη στιγμή θα τον έκανε κομμάτια με τα νεύρα που είχε. Ο Παύλος γνώριζε κι εκείνος τον κίνδυνο κι όταν είδε τον φίλο του να βγαίνει κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να συνεχίσει το διάβασμα.

«Έλα μέσα... τι κάνεις;» του φώναξε ταραγμένος, αλλά εκείνος χωρίς να του δώσει σημασία κατευθύνθηκε προς την πόρτα πίσω και δεξιά του δωματίου.

«Χρήστο έλα μέσα σε παρακαλώ...» συνέχισε να ικετεύει ο Παύλος, όταν ξαφνικά η φωνή του πάγωσε τη στιγμή που η άκρη του ματιού του έπιασε τον απέναντι κύκλο. Γύρισε και κοίταξε έντρομος. Ο δαίμονας δε βρισκόταν πια μέσα, αλλά έξω από αυτόν!

Ο Παύλος τα 'χασε. Πριν προλάβει να ολοκληρώσει την επίκληση ο δαίμονας είχε καταφέρει να ελευθερωθεί. Και όχι μόνο... Είχε πάρει ξανά την πραγματική του μορφή και ήταν γυρισμένος ολόκληρος προς τη μεριά του Χρήστου που είχε κοκαλώσει από τον φόβο δίπλα στην πόρτα.

«Χρήστο, τρέξε στον κύκλο γρήγορα!» ούρλιαξε ο Παύλος ψάχνοντας σαν τρελός τις σελίδες του βιβλίου.

Όταν το πλάσμα άρχισε με αργές κινήσεις, τα χείλη τραβηγμένα και την ουρά να χτυπιέται σπασμωδικά πίσω του να πλησιάζει τον φίλο του, εντόπισε το κείμενο που ξαπόστελνε τους δαίμονες στην τελευταία σελίδα και άρχισε να διαβάζει ασθματικά.

Το τραγόμορφο πλάσμα στην αρχή δεν έδωσε σημασία καθώς η προσοχή του ήταν στραμμένη στον εχθρό του, στην τρίτη φράση όμως άρχισε να αισθάνεται άβολα. Δυνατές στριγκλιές, που βγήκαν από το βάθος των σωθικών του αντήχησαν απαίσια στο δωμάτιο και γυρνώντας το κεφάλι προς τον Παύλο, άλλαξε κατεύθυνση. Πλησιάζοντας τον κύκλο που βρισκόταν εκείνος, προσπάθησε με νευρικές κινήσεις και δείχνοντας τα σουβλερά του δόντια να τον βγάλει έξω κι αυτόν.

Ο Παύλος στάθηκε όρθιος στο κέντρο του κύκλου ώστε τα χέρια του δαίμονα να μην τον φτάνουν και συνέχισε να διαβάζει απτόητος από το βιβλίο παρά το τρέμουλο που είχε απλωθεί από το σώμα του και στη φωνή του κάνοντάς τη να ακούγεται σαν από χαλασμένο δίσκο.

Αρκετά λεπτά αργότερα, που φάνηκαν αιώνες, άκουσαν τον δαίμονα να ουρλιάζει έξαλλος. Σχεδόν αμέσως, τον είδαν να χτυπιέται και να περπατά ανάμεσα στους δύο κύκλους σαν να τον μαστίγωναν απ' όλες τις μεριές και τέλος να εξαφανίζεται από τα μάτια τους αφήνοντας πίσω του μια τρομερή κραυγή κι ένα σύννεφο ομίχλης που βρομούσε απαίσια...

NATASA GEMEHT

Στην προσπάθειά τους να αποκτήσουν πλούτο και δόξα, δύο φίλοι αποφασίζουν να καλέσουν έναν δαίμονα που θα τους κάνει τα όνειρα πραγματικότητα. Το πλάσμα που φέρνουν στον κόσμο όμως είναι τόσο ισχυρό και πανούργο που καταφέρνει να ελευθερωθεί και να σοκάρει τους πάντες με τρία από τα πιο φρικιαστικά εγκλήματα που έχει δει η χώρα.

Μετανιώνοντας φριχτά για την πράξη τους, ο Χρήστος και ο Παύλος προσπαθούν να βρουν το πλάσμα που έχει πάρει τη μορφή πανέμορφης γυναίκας με το όνομα Natasa Gemeht για να το εξορκίσουν πίσω στον βορβορώδη κόσμο του. Όταν εκείνη εμφανίζεται στην πόρτα τους, προσπαθούν να περιορίσουν την όρεξή της για κακό ψάχνοντας ταυτόχρονα να βρουν τρόπο να τη διώξουν.

Κυκλοφορώντας όμως με τη σκανδαλώδη Νατάσα Τζέμεχτ, τραβούν την προσοχή του Αστυνομικού Μάρκου Πάλλα, ο οποίος έχοντας στοιχεία που την εμπλέκουν άμεσα στα εγκλήματα, τους θεωρεί πλέον ύποπτους.

Η οντότητα που ελευθερώθηκε για να διασκεδάσει στον κόσμο των ανόητων ανθρώπων όμως, κρύβει ένα μυστικό που με φρίκη ανακαλύπτουν οι δυο φίλοι διαβάζοντας το όνομά της ανάποδα. Η ανάγκη να την διώξουν είναι άμεση γι' αυτό καταστρώνουν ένα σχέδιο που αν πετύχαινε θα έδιωχνε το κακό από τον κόσμο.

Αν όμως κάτι πήγαινε στραβά, θα τους έπαιρνε και τους δύο μαζί του στην κόλαση...